

Γίνομαι πελιδνός, ὠχρός ἔνθ' ἄν. : Ἀποχλόμισσε ἀπὸ τοῖς ἔρμεσιν Λεξ. Δημητρ. Μετοχ. ἀποχλομισμένους = κάτω-ρος, κατάχλομος Θράκ. (Αἰν.) Συνών. ἀποχλομιαίνω.

ἀποχλομιαίνω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. χλομιαίνω. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Δ 300 (ἔκδ. ΣΞανθουδ.)

Ἀποχλομιάζω, ὁ ἰδ. : Ἀπὸ τῆς δομῆς τῆς ἀποχλό-μιναι. Ἡ σιμ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. ἔνθ' ἄν. «τὴν ὥρα ὅπου τῆς μιλεῖ κύρις καὶ μάνν' ἀντάμι | τὸ πρόσωπο ἀποχλό-μιναι κ' ἤτρεμε σὰν καλάμι».

ἀποχλώρωμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἀποχλωρόνω.

Τὸ νὰ γίνῃ κἀνεὶς ὠχρός, χλομός.

ἀποχλωρώνω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. χλωρώνω.

Καθίσταμαι κιτρινοπράσινος, ὠχρός.

ἀποχόβεργα ἡ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀπόχη καὶ βέργα.

Ὁ λεπτός κοντός ἐπὶ τοῦ ὁποῖου στηρίζεται ἡ στεφάνη τῆς ἀπόχης. Πβ. ἀποχόξυλο.

ἀποχολιάζω Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. χολιάζω.

Παύω νὰ εἶμαι χολιασμένος ἔνθ' ἄν. : «Ἀμα φάγαμε οἱ ἄλλοι, ἀποχόλιασε κείνη καὶ ἄρχισε νὰ τρώῃ Μάν. Ἄς τὸνε, τί θὰ κἀνῃ; θ' ἀποχολιάσῃ σὰν τὸνε κόψη ἡ πείνα αὐτόθ. Συνών. ξεχολιάζω.

ἀποχολίζω ἀμάρτ. ἴποχολίζω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμάρτ. ρ. χολίζω ἡ τοῦ οὐσ. χολή.

Ἀποβάλλω τὰς φροντίδας μου, ἀμεριμνῶ : Ἐτέλειωσεν τὲς δουλειές του τὸ ἐποχόλισεν.

ἀποχοντρένω σύνθηθ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. χοντρένω.

1) Παχύνομαι ὑπὲρ τὸ δέον. Συνών. ἀποπαχένω 2, παρπαχένω. Καὶ μετβ. παχύνω τινὰ πολὺ : Ἡ πολυ-φαγία τὸν ἀποχόντρυνε Λεξ. Δημητρ. 2) Μεταφ. γίνομαι ἀγροῖκος, βάνασος Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. Καὶ μετβ. καθι-στῶ τινὰ βάνασον, οὐχὶ λεπτόν τοὺς τρόπους Λεξ. Δη-μητρ. : Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀποχόντρυνε τὸ μυαλό.

ἀποχόντρι τό, Χίος —Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀποχότρι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόχοντρο, δι' ὃ ἰδ. ἀπόχοντρος.

1) Συνήθως πληθ., τὰ πίτυρα καὶ ἄλλα ἀπομεινάρια μετὰ τὸ κοσκίνισμα τοῦ ἀλεύρου Κρήτ. Χίος —Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. Συνών. ἀπόχοντρο (ἰδ. ἀπόχοντρος Β 1).

β) Τὰ λεπτότερα τῶν πιτύρων τὰ μετ' ἀλεύρου ἀνα-μειγνύμενα πρὸς παρασκευὴν ἄρτου Κρήτ. : Παροιμ.

Νοικοκερὰ 'ς τὰ πίτερα καὶ ἀφέδρα 'ς τ' ἀποχότρια (ἐπὶ τοῦ φειδωλοῦ εἰς πράγματα μικροτέρας ἀξίας καὶ σπατάλου εἰς πολυτιμότερα. Πβ. ἀκριβός 'ς τὰ πίτουρα καὶ φτηνός 'ς τ' ἀλεύρι) Κρήτ. 2) Ἄρτος πιτυροῦ-χος Κρήτ. Συνών. ἀπόχοντρο (ἰδ. ἀπόχοντρος Β 2).

ἀπόχοντρος ἐπίθ. Χίος ἀπόχοντρο τό, Πελοπν. (Μάν.) —Λεξ. Ψύλλ. 45 ἀπόχοντρον Σκόπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίθ. χοντρος.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Χονδραλεσμένος, ἐπὶ σίτου Χίος.

2) Μεταφ. δυσειδής, ἀσημοπρόσωπος Χίος.

Β) Οὐσ. 1) Ἀποχόντρι 1, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Μάν.) Σκόπ. 2) Ἀποχόντρι 2, ὁ ἰδ., Λεξ. Ψύλλ. 45.

ἀποχόντυμα τό, Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀπόχη καὶ τυύμα.

Τὸ δίκτυον τῆς ἀπόχης.

ἀποχόξυλο τό, Κάμπ. Κύθν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀπόχη καὶ ξύλο.

Ἡ ξυλίνη λαβὴ τῆς ἀπόχης. Πβ. ἀποχόβεργα.

ἀποχορταίνω Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. —ΓΒλα-χογιάνν. Μεγάλ. Χρόν. 13 καὶ 103 —Λεξ. Γαζ. (λ. ἀπο-κορέννυμι).

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. χορταίνω.

1) Χορταίνω ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν. 13 : Ἴσως εἶχε ἀνάγκη ν' ἀποχορτάσῃ τὸν ὕπνον ποῦ τοῦ χάλασε τοῦ πολέμου ἡ σαλαγή. 2) Χορταίνω τελείως Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. —Λεξ. Γαζ. : Τρώς καὶ τρώς καὶ πότ' ἀποχορτάσῃ; (πότε θ' ἀποχορτάσῃ;) Κρήτ. Χόρτασα καὶ ἀποχόρτασα μάλιστα, μπουκκὰ δὲν πάει κάτω Μάν. 3) Χορτάσας πλέον τι ἀρνοῦμαι νὰ λάβω καὶ ἄλλο, ἀηδιάζω ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν. 103 : Τὸ βρασιὸ σιτάρι καὶ τ' ἀραποσίτι τ' ἀποχόρτασε ἡ φρουρά, τ' ἀρνεῖται πρᾶ.

ἀποχορταρίζω Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. χορτάρι.

1) Καθαρίζω ἀγρὸν ἢ κῆπον ἀποσπῶν τὰ παράσιτα χόρτα Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) : Ἀποχορτάρτσον τὴν μπαχτὲν Τραπ. Συνών. βοτανίζω, ξεβοτανίζω, ξεχορτα-ρίζω, ξεχορταρίζω, ξεχορτίζω. 2) Διὰ δρεπά-νου ἀποκόπτω τὰς παραφυάδας φυτοῦ Πόντ. (Κρώμν.) Συνών. διπλάζω.

ἀποχορτάρισμαν τό, Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχορταρίζω.

Καθάρισμα ἀγροῦ ἢ κήπου ἢ φυτοῦ δι' ἀποσπάσεως τῶν παρασίτων χόρτων ἔνθ' ἄν. : Ἀφ' οὗ τῇ μπαχτὲς τ' ἀπο-χορτάρισμαν καὶ πότσον τὰ δειντὰ Τραπ. Συνών. βοτά-νισμα, ξεχορτάρισμα.

ἀποχουμίσκουμαι Πόντ. (Κερασ. Σάντ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ Τουρκ. *hımta* = πυρετός.

Ἐξασθενῶ, ἐξαντλοῦμαι ἐκ νόσου ἢ καμάτου ἔνθ' ἄν. : Ἐπεχουμίστα κ' ἐκοιμέθα Κερασ. Ἄς σὸ πολλὰ τὸ γανάχτε-μαν ἐπεχουμίστα (ἐκ τοῦ πολλοῦ καμάτου ἐξηντλήθην, ἐξη-σθένησα) αὐτόθ.

ἀποχούμμισμαν τό, Πόντ. (Κερασ. Σάντ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχουμίσκουμαι.

Ἐξασθένησις, ἐξαντλήσις ἐκ νόσου ἢ καμάτου ἔνθ' ἄν. : Ἄς σὸ πολλὰ τ' ἀποχούμμισμαν ἄν' νὰ σ'κοῦμαι κ' ἐπορῶ Σάντ.

ἀποχοχόλωμαν τό, Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχοχολώνω.

Ἡ ἀφηρημένη ἔννοια τοῦ ρ. ἀποχοχολώνω ἔνθ' ἄν. : Ἀφ' οὗ ἀτώρα τ' ἀποχοχόλωμαν καὶ τέρ' τὸ φαεῖν (ἄφησε τώρα τὸ καθάρισμα καὶ πρόσεχε τὸ φαγητόν) Χαλδ. Συνών. πάστρεμα, σκούπισμα.

ἀποχοχολώνω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. χοχολώνω.

Καθαρίζω μέρος τι σαρώων αὐτὸ ἔνθ' ἄν. : Ἐπεχοχό-λωσα τὴν αὐλήν Τραπ. Συνών. παστρεύω, σκουπίζω.

ἀπόχρειο τό, ἀμάρτ. ἴποχρεια τά, Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. χρεία.

Συνήθως ἐν τῷ πληθ., τὰ χρήσιμα, τὰ ἀναγκαῖα πράγματα, ἐπιπλα κττ. : Θὰ βάλω μέσα τὰ πόχρεια μου. Συνών. χρειασίδι.

